

Camellia

9

รักแพง
สะท้านฟ้า
อยากเห็นหน้า
ใครจะกล้า
กับ
ชางา
ผู้บ้าบิ่น

嫡女狂妃

拐个王爷乱天下

十九毅 สื่อจิ๋ว อี เย็น
ชูบชีวอินเจีย แปล
Eruinu วาด

บทที่ 392 ผู้แข็งแกร่ง (1)

ผู้ฝึกตนใหญ่และคนอื่น ๆ ต่างพากันพุ่งเข้าไปใส่เซียวหลิง-
อวิงกับหลี่เย่หวนพร้อมจิตสังหาร

แต่ในชั่วพริบตาถัดมา หนอนโลहितวิญญูณเหล่านั้นก็
พุ่งเข้าหาพวกเขาทั้งหมด

“อ้ากก! อย่าเข้ามานะ! ช่วยด้วย ศิษย์พี่ รีบช่วยข้าด้วย!”

“หนอนโลहितวิญญูณมุดเข้าไปในร่างข้าแล้ว! รีบเข้ามา
เร็วเข้า!”

ทุกคนแตกตื่นจนสิ้นสติ ต่างมองดูหนอนโลहितวิญญูณ
เจาะเข้าไปในร่างของตนด้วยความหวาดกลัว แต่กลับไม่อาจทำ
สิ่งใดได้เลย

ไม่นานนัก ผู้ฝึกตนเหล่านั้นก็ทยอยกลายเป็นศพแห่งเหี่ยว
ทีละคน ภาพที่ปรากฏทำให้ผู้ฝึกตนของแผ่นดินเสวียนซางต่าง
ขนลุกชู

ไม่มีใครกล้าเอ่ยปากพูดแม้แต่คำเดียว ได้แต่จ้องมองศพแห้งเหี่ยวเหล่านั้น ซึ่งค่อย ๆ ปรากฏตุ่มสีแดงขึ้นมาบนร่าง ก่อนที่ตุ่มเหล่านั้นจะร่วงลงสู่พื้น และไม่นานก็ขยายใหญ่กลายเป็นดอกโลหิตวิญญานสีแดงสด

เมื่อเห็นดอกโลหิตวิญญานเหล่านั้น ทุกคนต่างรู้สึกคลื่นไส้จนแทบทนไม่ไหว

แต่เซียวหลิงอวิ้นกลับไม่เปลี่ยนสีหน้า นางก้าวเข้าไปเก็บดอกโลหิตวิญญานทั้งหมดอย่างสงบนิ่ง

ความหวาดกลัวที่ผู้คนมีต่อเซียวหลิงอวิ้นยิ่งเพิ่มพูนขึ้น แต่นางกลับไม่สนใจพวกเขาแม้แต่น้อย เพียงเรียกเซียวหลิงเย่ เซียวหลิมั่ว รวมถึงคนอื่นๆ แล้วออกจากถ้ำไป

ในเวลาเดียวกัน คนของอีกสามสำนักก็ได้รับข่าวว่า ศิษย์จำนวนมากของตนเสียชีวิตอย่างลึกลับ เมื่อได้เห็นภาพเหตุการณ์ก่อนตาย สีหน้าของพวกเขาล้วนหม่นคล้ำอย่างยิ่ง

“เป็นเด็กสองคนนั่นอีกแล้ว!”

“ทำไมถึงเป็นแบบนี้ เหตุใดหนอนโลหิตวิญญาณถึงไม่
โจมตีพวกผู้ฝึกตนต่ำต้อยพวกนั้น!”

“คราวหน้าหากพวกเราเจอเด็กสองคนนั้นอีก จะต้องฆ่า
พวกมันให้ตายอย่างสาสม!”

ผู้ฝึกตนแห่งแผ่นดินเหียนหยางต่างจ้องภาพของ
เซียวหลิงอวิ้นและหลีเย่หานด้วยความเคียดแค้น

ในหมู่พวกเขา มีผู้อาวุโสผสมชาวผู้หนึ่ง จ้องมองดอก-
โลหิตวิญญาณที่เซียวหลิงอวิ้นเก็บไปด้วยสายตาอำมหิต

ที่ว่าพวกเซียวหลิงอวิ้นไม่อาจรับรู้เรื่องนี้ เพียงพาเซียว-
หลิงเย่กับเซียวหลิม่ว่มุ่งหน้าไปยังทิศทางที่แผนที่สมบัติชี้นำ

ระหว่างทาง เซียวหลิงอวิ้นได้เสี่ยงตายหนึ่งครั้ง แต่
ผลลัพธ์กลับไม่ดีนัก ทำให้นางรู้สึกกระวนกระวายใจอยู่ลึกๆ

สองวันต่อมา

ทุกคนในที่สุดก็มาถึงตำแหน่งที่แผนที่สมบัติระบุไว้
แต่สิ่งที่แปลกประหลาดก็คือ ที่แห่งนี้กลับว่างเปล่า ไม่มีสิ่งใด
อยู่เลย และยังไม่พบเงาของสื่อหยวนกับคนอื่นๆ เช่นกัน

เซียวหลิงเย่กล่าวว่า “พวกนั้นคงยังมาไม่ถึงที่นี้กระมัง ไม่น่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรอก!”

เซียวหลิวมั่วรีบพยักหน้าตอบรับ

“ใช่แล้ว พวกเขามีเจ้าเมืองจ้าวกับคนอื่น ๆ คอยคุ้มกันอยู่ ต้องไม่เป็นอะไรแน่นอน...”

ยังพูดไม่ทันจบ พลันเกิดแรงสั่นสะเทือนรุนแรงไปทั่วทั้งดินแดนลับจนเซียวหลิงอวี่นและคนอื่น ๆ ยืนแทบไม่อยู่ พวกเขา ยังพบว่าพื้นดินที่เหยียบยืนอยู่กำลังทรุดตัวลงอย่างต่อเนื่อง

“รีบไปเดี๋ยวนี้!”

เสียงของเซียวหลิงอวี่นยังพูดไม่ทันจบ คนทั้งกลุ่มกลับหายตัวไปอย่างกะทันหัน เหลือเพียงเซียวหลิงเย่ที่ยังอยู่นอกเขตนั้น

“พี่สาว! พี่สาว!!!”

เซียวหลิงเย่ที่อยู่ห่างออกไปหันกลับมาและพบว่าทุกคนหายไปแล้ว เขารีบตะโกนเรียกอย่างร้อนรนแต่กลับไม่มีใครขานรับ

เขาคิดจะย้อนกลับไปหา ทว่าในขณะนั้นเอง ตำแหน่งขนาดเล็กที่ทรูหรออย่างยิ่งแห่งหนึ่งกลับค่อย ๆ ผุดขึ้นมาจากพื้นดิน แสงสว่างเจิดจ้าสาดกระจายไปทั่ว

เซียวหลิงเย่มองตำแหน่งนั้นด้วยความตกตะลึง เขาพยายามหาทางเข้าแต่กลับพบว่าตำแหน่งนี้ไม่มีประตู มีเพียงกำแพงสูงล้อมรอบ และที่สำคัญที่สุดคือ เพียงแค่เข้าไปใกล้ร่างกายก็อ่อนแรงลงทันที ไม่อาจก้าวต่อไปได้แม้แต่ก้าวเดียว

ความร้อรณาโถมใจของเซียวหลิงเย่ เขาไม่รู้เลยว่า พี่สาวกับคนอื่น ๆ หายไปที่ใด

ขณะที่เขากำลังสับสนทำอะไรไม่ถูก พลันมีผู้หนึ่งเอาระเบีมาพาดไว้ที่ลำคอของเขา

“ดีจริง ข้าจำเจ้าหนูคนนี้ได้ ตอนที่ศิษย์ร่วมสำนักของเราถูกสังหาร เขาก็อยู่ในนั้น สหายของเจ้าล่ะอยู่ที่ไหน!”

เซียวหลิงเย่หันหน้ากลับไปก็เห็นผู้ฝึกตนในชุดคลุมสีม่วง รวมถึงผู้ฝึกตนที่สวมชุดสำนักสีเขียวและสีขาวอีกจำนวนหนึ่ง

พวกเขา มีกันราว ๆ ร้อยกว่าคน แต่เซียวหลิงเยกลับไม่มีอารมณ์จะสนใจพวกเขา เพียงเอ่ยอย่างโกรธจัดว่า “พวกเจ้าเป็นใครกัน เหตุใดถึงมาอยู่ที่นี้ ที่พี่สาวของข้ากับคนอื่น ๆ หายตัวไปเป็นฝีมือของพวกเจ้าหรือไม่!”

คำพูดของเซียวหลิงเยทำให้คนอื่น ๆ ต่างชะงักไป

ในเวลานั้นเอง ผู้ดูแลผู้หนึ่งจ้องมองตำหนักตรงหน้าด้วยสายตาละโมบ แล้วเอ่ยขึ้นว่า “นะ...นี่ หรือว่าจะจะเป็นตำหนักเซียนในตำนาน!”

ทุกคนพากันหันมองตามเสียงไปยังตำหนักนั้น ในชั่วพริบตาถัดมา ต่างก็สูดลมหายใจเข้าลึกด้วยความตกตะลึง

เพราะตำหนักสีทองทั้งหลังกลับค่อย ๆ แปรเปลี่ยนกลายเป็นตำหนักที่สร้างจากแก้วหลิวหลีเจ็ดสี ดูแวววาวเจิดจ้างดงามตระการตาจนยากจะพรรณนา

เซียวหลิงเยเองก็แทบมองจนตาอ้า เขาไม่เคยเห็นตำหนักใดที่สามารถเปลี่ยนสภาพเป็นวัสดุต่างชนิดกันได้เช่นนี้มาก่อน

“อ้ากก! แก้วหลิวหลี! สวรรค์! นี่มันแก้วหลิวหลีเจ็ดสี
ในตำนานไม่ใช่หรือ! แค่นี้เล็ก ๆ ซึ่ขี้ดียวก็ขายได้ในราคา
สูงลิ่วแล้ว!”

“จะ...จริงหรือ! นี่คือแก้วหลิวหลีเจ็ดสีจริง ๆ หรือ! ข้านึก
ว่าตัวเองตาผาดไปเสียอีก!”

“เร็วเข้า! รีบเข้าไปข้างใน! ภายในต้องมีสมบัติมากมาย
แน่ อย่าให้พวกผู้ฝึกตนต่ำต้อยเหล่านั้นแย่งไปก่อน!”

ในเวลาี่นี้ ไม่มีใครสนใจใครอีกแล้ว ทุกคนมีเพียง
ความคิดเดียว คือรีบพุ่งเข้าไปในตำหนักให้เร็วที่สุด

ขณะเดียวกัน เซียวหลิงอวิ้นยืนอยู่ในห้องโถงของตำหนักซึ่ง
งดงามวิจิตรพิคตปะกตี่แห่งหนึ่ง

เครื่องเรือนและของประดับทุกชิ้นรอบตัว หากนำออกไป
ภายนอก ล้วนเป็นสมบัติล้ำค่าที่ผู้คนนับไม่ถ้วนพร้อมจะแย่งชิง
กันอย่างบ้าคลั่ง

แต่ในเวลาี่นี้ นางกลับไม่มีอารมณ์จะสนใจสิ่งเหล่านั้นเลย

เซียวหลิงอวิ้นจับจ้องไปยังบริเวณในโรงที่ตามปกติแล้ว
ควรจะว่างเปล่า ทว่าในสายตาของนาง กลับเต็มไปด้วยที่นั่ง
และบนที่นั่งเหล่านั้นล้วนมีร่างวิญญูณกึ่งโปร่งแสงนั่งเรียงรายอยู่

ร่างวิญญูณเหล่านั้นไม่ขยับเขยื้อน เพียงแต่นั่งนิ่ง
มองมาที่เซียวหลิงอวิ้นอย่างเจียบงัน

เซียวหลิงอวิ้นไม่ใส่ใจพวกมัน นางต้องการตามหาหลิ
เย่หานกับคนอื่น ๆ ทว่าในขณะนี้ ขาทังสองของนางกลับถูก
ตรึงแน่นอยู่กับพื้นโรง ไม่อาจขยับเขยื้อนได้แม้แต่หน่อย

ความร้อร่นเอ่อล้นในใจ ก่อนหน้านี้มีแรงดูดสายหนึ่ง
ดูดนางเข้ามายังสถานที่แห่งนี้ นางไม่รู้เลยว่าที่นี่คือที่ใด และก็
ไม่รู้ว่หลิเย่หานกับคนอื่น ๆ ถูกส่งไปอยู่ที่ไหน

นางพยายามดิ้นรนอยู่หลายครั้ง แต่ก็ไม่อาจหลุดพ้นได้
สุดท้ายจึงทำได้เพียงยอมเอ่ยขึ้นว่า “พูดมาเถอะ พวกเจ้าจับข้า
ขังไว้ที่นี่ต้องการทำอะไรกันแน่!”

ในขณะที่เดียวกัน เต้าเซ็ง เชี่ยวหลิวมั่ว สือหยวน และหลี่เย่หาน ต่างยืนกระจายแยกกันอยู่ตามระเบียบ ลานภายใน ห้องด้านหลัง และสวนของตำหนักนั้นคนละแห่ง

พวกเขาไม่มีเวลาได้ตื่นตะลึงกับความหรูหราฟุ่มเฟือย รอบกายแม้แต่น้อย มีเพียงความคิดเดียวคือรีบหาทางออกไป จากที่นี่ให้เร็วที่สุด ทว่าทั้งสองเท่ากลับไม่อาจขยับเขยื้อนได้เลย แม้แต่นิดเดียว

สิ่งที่น่าสะพรึงยิ่งกว่านั้นคือ สถานที่ซึ่งเดิมที่ว่างเปล่า ไร้ผู้คน บัดนี้กลับค่อยๆ ปรากฏเงาร่างกิ่งโปรงแสงจำนวน ไม่น้อยขึ้นรอบกาย พวกมันล้วนมีบุคลิกสง่างาม ไบหน้างดงาม โดดเด่น และกำลังชี้ชวนพูดคุยกันพลางมองพวกเขา

“โธ้ย นี่คือชนรุ่นหลังที่เหลืออยู่ของพวกเราหรือ เหตุใด ถึงได้อ่อนแอเพียงนี้ ช่างเป็นความอัปยศของเผ่าเราเสียจริง!”

“แขนขาเล็กนิดเดียว รูปร่างหน้าตาก็ไม่น่ามองเช่นนี้ ไม่ใช่ทำให้เกิดความผิดพลาดอะไรขึ้นหรอกหรือ พวกเขาคงไม่ใช่ คนที่ปลอมตัวเข้ามาในเผ่าของพวกเราหรอกมัง”

“จริงหรือเท็จ ลองทดสอบพวกเขาดูก็รู้แล้ว!”

ทางด้านของสื่อหยวนกับเซียวหลิวมั่ว ต่างถูกกลุ่มร่าง
วิญญาณกิ่งโปรงแสงเข้ามาล้อมเป็นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยพลงทำ
ท่าที่รังเกียจใส่ แต่พวกเขาไม่มีอารมณ์จะสนใจเรื่องพวกนั้นเลย
ภายในใจแทบกรี๊ดร้องอยากตะโกนว่ามีผีเต็มที

เพียงแต่ความหวาดกลัวเกินขีดจำกัดทำให้พูดไม่ออก
การที่ยังไม่ทรุดนั่งลงกับพื้นอย่างเสียหน้าก็ถือว่าสุดกำลังแล้ว!

บทที่ 393 ผู้แข็งแกร่ง (2)

บรรยากาศในสวนกลับตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง

ในเวลาี่ หน้ากากบนใบหน้าของหลี่เย่ห่านหายไปแล้ว รอบกายของเขามีหญิงสาวราวหกเจ็ดคนยืนล้อมอยู่ ทั้งการแต่งกายและรูปลักษณ์งดงามราวกับเซียนที่ถูกเนรเทศลงมายังโลกมนุษย์

หญิงสาวเหล่านั้นมองหลี่เย่ห่านด้วยความตื่นต้ออย่างยิ่ง

“เด็กคนนี้หน้าตาดีจริงๆ ต่อไปเขาต้องเป็นหนุ่มรูปงามที่สุดของเราแน่นอน!”

“แน่นอนอยู่แล้ว คนของตระกูลซางเรา มีผู้ใดบ้างไม่เป็นที่จับตามองยามออกไปข้างนอก เด็กตรงหน้านี้เป็นลูกหลานบ้านใดกัน รีบออกมายอมรับเสียดู เห็นแก่ที่หน้าตาดีเช่นนี้ พวกเราจะไม่ให้เขาลำบากก็แล้วกัน”

“ใช่แล้วๆ แค่มองจากรูปลักษณ์ภายนอก พวกเราก็มั่นใจได้ทันทีว่าเขาคือบุตรหลานของตระกูลซางของเราแน่นอน

ดีจริงๆ ที่ตระกูลซางยังมีทายาทที่โดดเด่นถึงเพียงนี้ เพียงแต่ว่า ...ระดับการบ่มเพาะยังอ่อนด้อยเกินไป แบบนี้ไม่ได้การแล้ว”

“มาๆๆ ให้ของรับขวัญกันหน่อย อย่างไรก็ตามพวกเราก็เป็น ผู้อาวุโส อย่าได้ตระหนี่นักล่ะ!”

กล่าวจบ หญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งตงามถึงขั้นมีจางม บัณฑิตก็ยิ้มหวานแล้วก้าวออกมา ยื่นมือขาวเรียวยาวออกไป ก่อนจะใช้นิ้วแตะลงกลางหน้าผากของหลี่เย่หาน

หลี่เย่หานยังไม่ทันได้หลบ ทว่าในชั่วพริบตาถัดมา เขากลับรู้สึกตกตะลึงอย่างยิ่งเมื่อรับรู้ได้ว่า ระดับการฝึกตนซึ่งเดิมทีก็แข็งแกร่งอย่างยิ่งอยู่แล้ว กลับทะลวงผ่านขอบเขตใหญ่ไปหลายระดับในคราวเดียว!

แต่เรื่องยังไม่จบเพียงเท่านั้น

หญิงสาวเหล่านั้นต่างพากันยิ้มละไม ก้าวเข้ามาทีละคน พร้อมสายตาเปี่ยมด้วยความเอ็นดูของผู้อาวุโส ก่อนจะใช้นิ้วแตะลงบนหน้าผากของเขาเช่นเดียวกัน

หลี่เย่หานรู้สึกว่าร่างกายของตนราวกับถูกบดขยี้จน
แหลกละเอียดแล้วประกอบชิ้นใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความเจ็บปวด
นั้นรุนแรงจนไม่อาจเปล่งเสียงออกมาได้ แต่ทุกครั้งที่ความ
เจ็บปวดผ่านพ้นไป เขากลับเติบโตขึ้นอีกชั้น และทุกครั้งที่ถูก
ตะหนักร่างกาย แรงกดดันที่กดทับทั่วร่างกายจะแข็งแกร่งขึ้นอย่าง
ทวีคูณ

หลี่เย่หานเข้าใจดีว่า เหตุที่ร่างกายเจ็บปวดถึงเพียงนี้
เป็นเพราะระดับการบ่มเพาะฟ่งทะยานอย่างรุนแรง จนเลือดเนื้อ
ทั่วร่างกายถูกฉีกกระชากและหล่อหลอมชิ้นใหม่

“อู๋ย! ลืมไปเลย หากเร่งเร้าระดับการบ่มเพาะให้ฟ่งขึ้น
เร็วเกินไป เขาจะเจ็บปวดแทบทนไม่ไหว หยุดๆ อย่าอัดพลัง-
วิญญาณเข้าไปอีก เขาจะรับไม่ไหวเอา!”

หญิงที่มีใบหน้าสง่างามละเมียดละไมเอ่ยขึ้นอย่างร้อใจ
เพื่อห้ามหญิงสาววัยราวสิบสี่สิบห้าปี ซึ่งรูปร่างค่อนข้างอวบ
เล็กน้อย แต่ใบหน้ากลับงดงามประณีตเป็นพิเศษผู้หนึ่ง

หญิงสาวร่างอวบผู้นั้นพองแก้มขึ้นทันที เอ่ยอย่างไม่พอใจ

“ไม่เอา! ไม่เอา! เหลืออีกแค่นิดเดียวก็จะทำให้เขา
ข้ามด่านกลายเป็นเซียนได้แล้ว พวกท่านหลีกเลี่ยงไปเถอะ อย่าคิด
ว่าข้าไม่รู้ ที่พวกท่านห้ามก็เพราะเห็นว่าเขาหล่อเหลาที่สุด
เลยไม่อาจตัดใจ ข้านี้แหละจะเร่งให้เขากลายเป็นเซียนให้ได้
เดี๋ยวนี้!”

กล่าวจบ นางก็ยกมืออวบเล็กของตนขึ้นแตะลงกลาง
หน้าผากของหลี่เย่หานโดยตรง

ชั่วขณะถัดมา แสงสีขาวก็ปะทุขึ้นทันที บนท้องฟ้า
ปรากฏกลุ่มทัศนีย์สวรรค์อันน่าสะพรึงกลัวกดทับลงมา ภายใน
กลุ่มเมฆดำทะมึนมีสายฟ้าขนาดมหึมาวาบไหวดั่งมังกรเลื้อย
มองแล้วชวนให้หวาดผวาจนหัวใจเต้นรัว

สายฟ้าเหล่านั้นดูราวกับจะผ่าหลี่เย่หานให้กลายเป็น
ถ่านเถ้าได้ในพริบตา

หากแต่ไม่มีผู้ใดรู้ว่า แท้จริงแล้วสิ่งที่ร่างวิญญูณเหล่านี้
กระทำนั้นคือการผลักดันมนุษย์ธรรมดาให้ก้าวข้ามฟ้าในก้าว
เดียว กลายเป็นเซียนโดยไม่ต้องผ่านอุปสรรคหรือความยากลำบาก
ใดๆ เลย

หากผู้ฝึกตนเหล่านั้นที่ต้องฝ่าฟันการต่อสู้ของเลือด
เหยียบย่ำซากศพของผู้ฝึกตนนับไม่ถ้วนเพื่อบรรลุเซียนได้รับรู้
ว่า มีคนผู้หนึ่งสามารถก้าวสู่การเป็นเซียนได้อย่างราบรื่น
ไร้อุปสรรคเช่นนี้ เกรงว่าคงอิจฉาจนแทบคลุ้มคลั่ง

สิ่งนี้... ไม่ใช่สิ่งที่กฎแห่งฟ้าดินจะยอมรับได้โดยเด็ดขาด!

ดังนั้น ทักษ์สวรรค์ก่อนการเป็นเซียนนี้ จึงเป็นการ
รวมกันของอุปสรรคทั้งหมดที่ผู้ฝึกตนต้องเผชิญก่อนก้าวสู่
สภาวะเซียน และแทบไม่มีผู้ใดสามารถต้านทานมันได้อย่าง
แท้จริง

เมื่อหลี่เย่หวนเห็นภาพนี้ หัวใจของเขาก็อดเต้นผิดจังหวะ
ไม่ได้

ในยามนี้ ร่างกายของเขาเติบโตขึ้นเต็มที่แล้วจากระดับ
การบ่มเพาะที่ถึงขีดสุด อีกทั้งรูปโฉมก็ยิ่งสมบูรณ์ ทว่าร่าง
แผ่กลิ่นอายของอาจสง่างาม ไบหน้าหล่อเหลาเสียจนผู้คนไม่กล้า
จ้องมองตรงๆ และแรงกดดันจากพลังบ่มเพาะก็แข็งแกร่งจน
ผู้ใดพบเห็นก็ล้วนอยากคุกเข่าคารวะ

ระดับการบ่มเพาะของเขาได้ก้าวถึงขั้นสมบูรณ์สูงสุด ก่อนการข้ามทิวทัศน์แล้ว ดังนั้นจึงรู้ว่าทิวทัศน์สวรรค์เหนือศีรษะนี้ น่าสะพรึงกลัวเพียงใด หากทิวทัศน์สวรรค์ฟาดลงมาเพียงครั้งเดียว แล้วต้านไม่ไหว ไม่เพียงพลังบ่มเพาะจะสูญสิ้น แม้แต่จิตวิญญาณก็จะถูกผ่าจนสลายเป็นเถ้าธุลี!

แต่ในขณะนั้นเอง หญิงสาวร่างอวบกลับจ้องทิวทัศน์สวรรค์ที่รวมตัวกันด้วยความไม่พอใจ ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อแล้ว ตวาดอย่างเกรี้ยวกราด

“บังอาจ! เรื่องของตระกูลซาง พวกเจ้าก็กล้าแทรกแซงด้วยหรือ ไสหัวไปซะ!”

ทิวทัศน์สวรรค์เหล่านั้นสลายหายไปใ้ในพริบตาพร้อมกับการสะบัดแขนเสื้อ ราวกับไม่เคยปรากฏขึ้นมาก่อนเลย!

นั่นคือทัศนคติที่ผู้ฝึกตนทุกคนหวาดกลัวที่สุดก่อน
ก้าวสู่การเป็นเซียน

แต่บัดนี้กลับถูกวิญญูณตนหนึ่งสะบัดแขนเสื้อเพียง
ครั้งเดียว ก็หวาดผวาจนสลายหายไปโดยตรง

แม้แต่หลี่เย่ห่านเองก็ยังไม่รู้สึกตกตะลึงยากจะเชื่อได้

ทว่าใบหน้าของเขากลับไม่ได้แสดงอารมณ์ใดมากนัก
อีกทั้งยังรู้สึกราวกับว่าตนกำลังถูกดึงแยกออกจากแผ่นดินนี้

ความรู้สึกเช่นนี้ทำให้เขาขมวดคิ้วแน่น

หญิงสาวรอบกายกลับมีปฏิกิริยาตรงกันข้ามกับหลี่-
เย่ห่านโดยสิ้นเชิง พวกนางต่างพากันกล่าวอย่างยินดีว่า
“อีกไม่นานกฎแห่งฟ้าดินจะนำพาเจ้าไปยังแดนเซียนที่แท้จริง
เมื่อไปถึงที่นั่นเจ้าจงอย่าลืมหน้าที่ของตนเอง เจ้าคือทายาท
ตระกูลซาง แบกรับภารกิจอันยิ่งใหญ่ไว้ อย่าได้ลืมเป็นอันขาด
เชียว!”

หลีย่หานยังคงคิดจะถามอะไรต่อ แต่จู่ๆ ก็รู้สึกได้ถึงพลังหนึ่งซึ่งยากจะอธิบายแก่คนรูปร่างของเขา ทำให้ทั้งร่างค่อยๆ โปร่งใสขึ้นทีละนิด

ยามนี้ดวงตาบนใบหน้าที่เหลือเหลาราวเทพบุตรแข็งแกร่งราว ดุจหิน แผลรัศมีทรงพลังที่ไม่มีผู้ใดเทียบได้

เขาพยายามขยับกายเพื่อหลุดพ้นจากสถานการณ์ตรงหน้า ทว่าไม่ว่าจะดิ้นรนเพียงใด ร่างก็ยังคงถูกพลังนั้นพันนาการไว้ อย่างแน่นหนา ไม่อาจขยับเขยื้อนได้แม้แต่น้อย ร่างของเขายังโปร่งใสมากขึ้นเรื่อยๆ

ในขณะที่ร่างของหลีย่หานค่อยๆ เลือนหาย บรรดาหญิงสาวเหล่านั้นก็อดถอนใจด้วยความอาวรณไม่ไหว

“เฮ้อ...หวังว่าทายาทตระกูลซางของเราจะไม่ทำให้ภารกิจนี้ต้องสูญเปล่า...”

หญิงสาวร่างอวบกล่าวด้วยรอยยิ้มใสชื่อว่า “เขารูปร่างขนาดนี้ ย่อมไม่มีปัญหาแน่นอน แบบนี้พวกเรา ก็วางใจได้เสียที”

เมื่อเสียงของหญิงสาวร่างอวบจบลง วิญญาณของหญิงสาว เหล่านั้นก็ค่อยๆ สลายหายไป ไม่หลงเหลือร่องรอยอะไรอีก

หลีย่หานไม่มีเวลาจะใส่ใจพวกนาง ดวงตาของเขาฉายแววเย็นเยียบยากจะพรรณนา เขารู้ว่าตนกำลังจะจากไปในไม่ช้า แต่กลับไร้หนทางขัดขืน

ก่อนที่ร่างจะเลือนหายไปโดยสิ้นเชิง ความโกรธพลันเอ่อล้นในใจ เขาตะโกนออกมาเสียงดังอย่างสุดกลั้น

“อวินเออร์!”

ขณะนี้ เชี่ยวหลิงอวินกำลังเผชิญหน้ากับร่างวิญญาณเหล่านั้น อยู่ภายในโถงตำหนัก ทว่าจู่ๆ หัวใจของนางก็เจ็บแปลบขึ้นมาอย่างรุนแรง

นางราวกับได้ยินเสียงตะโกนอย่างอึดอัดและโกรธเกรี้ยวของหลีย่หานที่เต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

“เย่หาน!”

เซียวหลิงอวีนเปลือร้องเรียกออกมา แต่ด้านนอกกลับ
เงียบงัน ไร้การตอบรับใด ๆ

นางยกมือกุมหัวใจที่ยังปวดหนีบ ไม่รู้ว่าเกิดเรื่องไ้ขึ้น
กันแน่ ทว่าความไม่สบายใจกลับท่วมท้นในใจ นางรู้สึกอยู่ตลอด
ว่าหลีเ่ยหานอาจกำลังเผชิญกับอันตรายบางอย่างอยู่

เซียวหลิงอวีนต้องการจัดการเรื่องในโถงแห่งนี้ให้จบ
โดยเร็ว จึงเอ่ยขึ้นด้วยความโกรธ

“พวกเจ้าหมายความว่าอย่างไร ทายาทตระกูลซางอะไรกัน!”

นางมองไปยังบุรุษวัยราวสี่สิบกว่าปี ผู้มีใบหน้ายังคง
หล่อเหลาโดดเด่น ซึ่งนั่งอยู่บนที่นั่งประธาน

เขาบอกว่าตนคือประมุขตระกูลซาง

ประมุขผู้นั้นกล่าวกับเซียวหลิงอวีนว่า “เจ้าคือความหวัง
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของตระกูลซาง ย่อมต้องหาทางก้าวสู่การเป็น
เซียนด้วยตนเอง ห้ามพึ่งพาพลังของผู้อื่น ด้วยพรสวรรค์ของ
เจ้ายังจำเป็นต้องผ่านการขัดเกลาอย่างหนัก อดทนพากเพียร
ห้ามหย่อนยานเด็ดขาด เมื่อเจ้าไปยังแผ่นดินเหยียนหยางแล้ว

ให้ไปตามหาตระกูลซาง ที่นั่นจะมีผู้บอกเจ้าว่าควรทำเช่นไรต่อไป”

คำพูดของประมุขเพ็งสิ้นสุด ร่างวิญญาณที่นั่งอยู่สองฝั่งต่างพากันมองเขาด้วยความประหลาดใจ

“ท่านประมุข นี่คือทายาทที่มีศักยภาพสูงสุดของตระกูลซางแล้วจริงๆ ท่านจะไม่มอบการช่วยเหลือใดๆ ให้นางเลยหรือ”

“ใช่แล้ว นางคือความหวังของตระกูลซางเชียวนะ!”

ประมุขเหลือบมองคนเหล่านั้นอย่างสนใจ ก่อนกล่าวว่า
อย่างอัศจรรย์คำพูด

“นางได้เป็นเจ้าของตำแหน่งตำหนักแล้ว นี่ยังนับว่าช่วยเหลือไม่พออีกหรือ!”

บทที่ 394 ผู้แข็งแกร่ง (3)

คนอื่น ๆ รวากับเข้าใจขึ้นในทันที ต่างพากันยิ้มอย่างมีนัย แล้วกล่าวกับเซียวหลิงอวี่นว่า “เด็กน้อยเอ๋ย ต่อจากนี้ไป ตำแหน่งหลิวหลี่แห่งนี้จะเป็นของเจ้า หากในภายหน้าพบเจอความลำบากใดๆ เจ้าสามารถกลับมาที่นี่ได้ แม้ตอนนั้นพวกเราจะไม่อยู่แล้ว แต่สิ่งของทุกชิ้นภายในตำหนักนี้จะสามารถช่วยเจ้าแก้ไขอุปสรรคได้ไม่น้อย หวังว่าสักวันหนึ่งเราจะมีโอกาสได้เห็นเจ้าไต่ขึ้นสู่ตำแหน่งเทพสูงสุด...”

“ແກ່ກຸ! ຜູ້ອາວຸໂສສີ່ ເຈົ້າພຸດມາກເກີນໄປແລ້ວ ເຣື່ອງບາງຢ່າງ ຫາກເປີດເຜີຍໃນເວລານີ້ ມີແຕ່ຈະກໍາຮ້າຍນາງ!”

“ໄຮ້ໆໆ ເກືອບພຸດຜິດໄປເສີຍແລ້ວ ເຈົ້າຕ້ອງ ຈໍາໄວ້ໃຫ້ດີ ທຣະກູລຂາງຂອງພວກເຮົາລ້ວນຕ້ອງຝາກຄວາມຫວັງໄວ້ ທີ່ເຈົ້າແລ້ວ!”

เมื่อกล่าวจบ นางรวากับสัมผัสได้ถึงเปลวไฟแห่งชีวิต บนร่างของเซียวหลิงอวี่น จึงเอ่ยต่อว่า “เปลวไฟแห่งชีวิต ในร่างเจ้าถือว่าไม่เลว เพียงแต่ว่าระดับการบ่มเพาะของเจ้ายัง

ต่ำเกินไป หากเจ้าอยากควบคุมเปลวไฟแห่งชีวิตนั้นได้อย่างสมบูรณ์ ก็จงตั้งใจฝึกฝนให้ดีเถิด”

วิญญาณอีกหนึ่งตนเหลือบมองไปยังข้อมือของนาง ก่อนจะปล่อยพลังวิญญาณสายหนึ่งพุ่งเข้าใส่ข้อมือ แล้วกล่าวว่า “ศาสตราวิเศษระดับต่ำชั้นเลิศ สามารถเติบโตได้ อวรุชชีนี้ไม่เลว ข้าจะช่วยเจ้าอีกแรงหนึ่ง”

ยังพูดไม่ทันขาดคำ หอกทะเลวงสังหารก็พุ่งออกมา เข้ารับพลังวิญญาณนั่นเองทันที

ชั่วขณะถัดมา หอกทะเลวงสังหารก็เปล่งแสงสว่างเจิดจ้า ตัวหอกสั้นสะเทือน รวากับมังกรยักษ์แห่งหน้าคำรามขึ้นฟ้า

จากนั้นเชียวหลิงอวิ้นก็พบว่า ตัวหอกทะเลวงสังหารของตนแปรเปลี่ยนเป็นไสรราวผลึก เปล่งประกายเงางาม มีพลังอันแข็งแกร่งไหลเวียนอยู่รอบตัวหอกอย่างเลือนรางแต่ทรงอาณาภาพ

หอกทะเลวงสังหารนี้ เห็นได้ชัดว่าได้กลายเป็นศาสตรา กิ่งเซียนแล้ว!

เหลืออีกเพียงก้าวเดียว ก็จะกลายเป็นศาสตราเขียน
ที่แท้จริง!

หากมีผู้ใดพบเห็นว่าหอกทะลวงสังหารของเซียวหลิงอวิน
กลายเป็นศาสตรากิ่งเขียน ไม่รู้ว่าจะเกิดการแย่งชิงกันอย่างไร
บ้างล่ะ!

เซียวหลิงอวินมองผู้คนภายในโถงด้วยความประหลาดใจ

เดิมทีนางคิดจะเอ่ยว่า ตนไม่สนใจภารกิจใดๆ ของ
ตระกูลซางเลยแม้แต่น้อย แต่ในช่วงขณะถัดมา นางกลับเห็นว่า
ร่างวิญญูณเหล่านั้นต่างมองมาที่นางด้วยสายตาเปี่ยมความ
คาดหวัง ขณะเดียวกันเงาร่างทั้งหลายก็เริ่มเลือนราง สลายไป
ช้าๆ ราวกับเก้าอี้ปลิวหาย

ม่านตาของเซียวหลิงอวินหดตัว นางพยายามใช้เคล็ดวิชา
รั้ววิญญูณของพวกเขาไว้ ทว่ากลับไร้ผลอย่างสิ้นเชิง

นางทำได้เพียงมองดูร่างวิญญูณเหล่านั้นสลายหายไป
ทีละตนต่อหน้าต่อตาอย่างไรหนทาง

ข้างหูของนาง เหลือเพียงถ้อยคำสุดท้ายของประมุขตระกูล

“ความหวังของตระกูลช่างทั้งหมด... ล้วนอยู่ที่เจ้าแล้ว”

กล่าวจบ โถงตำหนักก็กลับเงียบงันและว่างเปล่าอย่างยิ่ง
ไร้ซึ่งเสียงใดๆ ราวกับไม่เคยมีร่างวิญญูณปรากฏอยู่มาก่อน

และในเวลานั้นเอง เชี่ยวหวิงอวินก็สัมผัสได้ว่า จิตสำนึก
ของตำหนักแห่งนี้กำลังพยายามสร้างการเชื่อมโยงกับจิตสำนึก
ของนาง

เดิมทีเชี่ยวหวิงอวินคิดจะต่อต้าน แต่เมื่อเหลือบมอง
หอกทะลวงสังหารที่ถูไถอย่างร่าเริงอยู่ตรงข้อมือของนาง
สายตาของนางก็อ่อนลง คิ้วพลันคลายออก นางจึงนั่งขัดสมาธิ
ลงและเริ่มสร้างการเชื่อมโยงกับตำหนักทั้งหลัง

เมื่อควบคุมตำหนักทั้งหมดได้อย่างสมบูรณ์ เวลา
ก็ล่วงเลยไปถึงสามวันให้หลังแล้ว

เพียงใช้จิตสำนึก นางก็สามารถมองเห็นทุกสิ่งภายใน
ตำหนักเล็กแห่งนี้ได้ทั้งหมด และแน่นอน นางย่อมรับรู้ด้วยว่า
ภายในตำหนักไม่มีผู้ใดหรือร่างวิญญูณอื่นปรากฏอยู่อีกเลย

เชียวหลังอวีนยังสัมผัสได้ว่ามีผู้คนบางส่วนพยายามจะบุกเข้ามาในตำหนัก แววดตาของนางพลันเย็นเยียบ ก่อนจะเก็บตำหนักทั้งหลังเข้าไปในพื้นที่มืดของตน

ที่ด้านนอก ในขณะที่ผู้คนจากแผ่นดินเหียนหยางสังเกตเห็นว่ามานป้องกันไว้รูปที่อยู่นอกตำหนักได้หายไป และดูเหมือนจะสามารถเข้าไปได้แล้ว ทว่าเมื่อกำลังจะบุกเข้าไป จู่ๆ ตำหนักกลับเริ่มสั่นสะเทือนขึ้นมา พร้อมกับหมอกสีขาวจำนวนมากที่พลันปรากฏขึ้น

พวกเขายังไม่ทันได้ตั้งตัว หมอกขาวก็เข้าปกคลุมทั้งตำหนักจนมืด

“หมอกขาวพวกนี้คืออะไร ตำหนักกำลังจะถล่มลงมาใช่หรือไม่”

“จะอย่างไรดี ช่างในต้องมีศาสตราวิเศษหายากอยู่แน่ๆ อาจถึงขั้นมีศาสตราที่งัดเซียนด้วยซ้ำ รีบบุกเข้าไปกันเถอะ!”

“เจ้าไม่ยอมให้มีชีวิตอยู่แล้วหรือ หากตำหนักกำลังจะถล่ม
เจ้าเข้าไปก็เท่ากับไปตายเปล่า!”

ผู้คนต่างมีความเห็นแตกต่างกันไป

ในเวลานั้นเอง ผู้อาวุโสผู้หนึ่งที่ใบหน้าอ่อนเยาว์แต่
เส้นผมขาวโพลน สีหน้าเคร่งขรึม พลันยกฝ่ามือฟาดออกไปยัง
กลุ่มหมอกขาวเหล่านั้น

หมอกขาวค่อยๆ สลายไป ทว่าในชั่วพริบตาถัดมา
กระแสฝ่ามือที่ทรงพลังไม่แพ้กันก็พุ่งสวนกลับเข้าหาผู้อาวุโส
ผู้นั้นโดยตรง

“ผู้อาวุโสหกระวัง!”

ปัง!

เสียงเตือนยังไม่ทันจางหาย ผู้อาวุโสก็ถูกพลังฝ่ามือ
กระแทกจนถอยหลังไปหลายก้าว ก่อนจะกระอักโลหิตออกมา
ผู้ฝึกตนรอบข้างรีบเข้าไปประคองในทันที

ทุกคนต่างตกใจกลัวอย่างยิ่ง และเริ่มสงสัยว่าหมอกขาว
เหล่านั้นสามารถสะท้อนกระแสฝ่ามือกลับมาได้

มีเพียงผู้อาวุโสหกเท่านั้นที่โกรธจัดและตะโกนเข้าไป
ในหมอกขาวด้วยเสียงดุดัน

“เจ้าพวกซี้ขลาดดีแต่หลบซ่อน กล้าได้อย่างไรถึงลอบ
โจมตีข้า รีบออกมาเดี๋ยวนี้!”

กล่าวจบ เขาก็สะบัดแขนเสื้ออย่างรุนแรง พัดเอาหมอกขาว
นั้นค่อยๆ สลายหายไป

ทุกคนต่างพากันมองไปยังทิศทางที่หมอกขาวเคย
ปกคลุมด้วยความสงสัย

ภายในนั้น...มีใครอยู่กันแน่

พวกเขาจ้องมองหมอกขาวที่จางหายไปทีละน้อย
จนกระทั่งเห็นเงาร่างเล็กๆ ของเด็กคนหนึ่งปรากฏขึ้นอย่างช้าๆ
ทุกคนถึงกับเบิกตากว้าง มองบุคคลที่ยืนอยู่กลางพื้นที่นั้น
อย่างไม่อยากเชื่อสายตา ขณะเดียวกัน ตำหนักที่เคยตั้งอยู่
ก่อนหน้านี้กลับหายไปโดยไร้ร่องรอย

แต่ในยามนี้ ไม่มีผู้ใดสนใจตำหนักอีกต่อไป เพราะเงาร่างของเด็กคนนั้นคุ่นตาเกินไป เป็นบุคคลที่พวกเขาไม่มีทางลืมเลื่อนได้!

“เป็นเจ้า! เป็นเจ้านี่เอง!”

“ไม่นึกเลยว่านางหนูจะยังมีชีวิตอยู่!”

“เด็กน้อย เจ้าฆ่าสหายร่วมสำนักของเราไปมากมายขนาดนั้นแล้วยังกล้าปรากฏตัวต่อหน้าพวกเราอีก ช่างกล้าหาญจริงๆ!”

สายตาโกรธแค้นจำนวนมากพุ่งตรงมาที่เซียวหลิงอวิ้นในพริบตา

เซียวหลิงอวิ้นมองคนเหล่านั้นด้วยสายตาเย็นชา ในขณะที่เดียวกัน ผู้ฝึกตนจากแผ่นดินเสวียนซางที่รู้จักนางต่างรีบตามเซียวหลิงเย่ จ้าวอี่เจิน และคนอื่นๆ วิ่งเข้ามายื่นเคียงข้างนาง

เซียวหลิงเยถอนหายใจโล่งอกแล้วกล่าวว่า “พี่สาวดีเหลือเกินที่ท่านไม่เป็นอะไร ท่านรู้หรือไม่ พวกท่านหายไปถึงห้าวัน ข้า...ข้านี้กว่า...”

พูดยังไม่ทันจบ เซียวหลิงเยก็เหมือนจะนึกถึงบางสิ่งขึ้นได้ รีบถามต่อว่า “จริงสิ แล้วพี่เขยกับพวกเซียวหลิมั่วแล้ว พวกเขาไม่ได้อยู่กับท่านหรือ”

เมื่อเซียวหลิงอวินนึกถึงข้อมูลที่ได้รับหลังจากสืบทอดตำหนัก และคิดถึงสถานที่ที่คนเหล่านั้นอยู่ในยามนี้ นางก็แทบอยากจะทำคนออกมา

เพราะหลังจากได้รับสืบทอดตำหนักแล้ว นางถึงได้รู้ว่าที่แท้เสียหายนถูกบรรดาบรรพชนหญิงอึดพลังวิญญาณ์ให้มากเกินไป พลังบมเพาะพุ่งถึงขีดสุดจนถูกพลังของแดนเซียนดึงตัวขึ้นไปโดยตรงโดยไม่ต้องผ่านการข้ามทันทีใดๆ!

ส่วนเซียวหลิมั่วและคนอื่นๆ ก็ถูกส่งกลับไปยังสถานที่ของตนเอง เซียวหลิมั่วเป็นบุตรที่เกิดจากมนุษย์กับมาร หลังจากได้รับการอึดพลังวิญญาณ์ เขาก็ถูกส่งกลับไปยังแดนมาร!

เต้าเซิงเป็นคนจากแดนเทพ จึงกลับไปยังแดนเทพ

ส่วนสื่อหยวนกลับเป็นบุตรของมนุษย์กับปีศาจ เขาจึง
กลับไปยังแดนปีศาจ

พวกเขาล้วนเป็นทายาทตระกูลซาง เพียงแต่ไม่ใช่
สายเลือดบริสุทธิ์ของตระกูล

ในขณะที่หลี่เย่หานนั้น เป็นเพราะบรรดาบรรพชนหญิง
เห็นว่าเขาหล่อเหลาจนเกินไป จึงปล่อยให้เขาขึ้นสู่แดนเซียน
อย่างง่ายดาย

มีเพียงนางเท่านั้นที่จำเป็นต้องบ่มเพาะให้ขึ้นไปทีละขั้น!

ยามนี้ เซียวหลิงอวิ้นเริ่มสงสัยอย่างแรงกล้าว่า บรรดา
บรรพชนหญิงเหล่านั้นจงใจแยกนางออกจากหลี่เย่หาน เพื่อให้
นางมีแรงผลักดันในการฝึกฝนจนกลายเป็นเซียน!

ต้องยอมรับว่า คนพวกนี้ช่างเจ้าเล่ห์นัก และจับจุดอ่อน
ของนางได้อย่างแม่นยำ

นางรู้ดีว่า เมื่อหลี่เย่หานได้กลายเป็นเซียนแล้วยอม
ไม่อาจกลับมาหานางได้ หนทางเดียวที่จะได้พบกันก็คือ
นางต้องฝึกฝนจนกลายเป็นเซียนเช่นเดียวกัน!

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ สีหน้าของเซียวหลิงอวิ้นก็มีตครึ้มทันที

คราวนี้ ต่อให้นางไม่ยากไปแผ่นดินเหยียนหยางเพื่อตามหาตระกูลซางก็จำเป็นต้องไปแล้ว!

เซียวหลิงอวิ้นส่ายหน้า ก่อนจะกล่าวกับเซียวหลิงเย่และคนอื่นๆ ว่า “เรื่องนี้ ไว้ออกไปจากที่นี่ก่อนแล้วค่อยว่ากัน”

คำพูดของนางฟังจบลง ก็มีเสียงหัวเราะเยาะดังขึ้น

“ออกไปหรือ! พวกเจ้าคิดว่าจะออกไปได้อย่างนั้นหรือ!”

น้ำเสียงนั้นหึงผยองอย่างยิ่ง เมื่อเซียวหลิงอวิ้นและพวกหันไปมองตามเสียง ก็เห็นว่าเป็นชายหนุ่มอายุราวยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี เสื้อผ้าและท่าทางล้วนแผ่ความรู้สึกสูงส่งเหนือผู้อื่น

ผู้คนที่อยู่ข้างกายเขาต่างมองชายหนุ่มผู้นั้นด้วยสายตาเคารพเกรงกลัวและประจบเอาใจ

เซียวหลิงอวิ้นมองเขาด้วยสายตาเย็นชา แล้วกล่าวว่า “พวกเราจะออกไปหรือไม่ ก็วอะไรรักกับเจ้า”

ชายหนุ่มได้ยืนเช่นนั้นก็หรีตาลงเล็กน้อย เขามองเซียว-
หลังอวินด้วยท่าทีเยอหยิ่งก่อนกล่าวว่า “เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้า
เป็นใคร พวกเจ้ากล้าได้อย่างไรถึงบังอาจอวดดีต่อหน้าข้า ดี...
ดีมาก คุณทำหากข้าไม่สั่งสอนให้เจ้ารู้จักความร้ายกาจของข้า
ไพร่ชั้นต่ำเช่นพวกเจ้า ก็คงไม่รู้หรอกว่าอะไรเรียกว่าผู้
แข็งแกร่ง!”

บทที่ 395 จะให้พวกเจ้าได้เห็นดี (1)

ผู้คนจากแผ่นดินเหียนหยางคนอื่น ๆ เห็นชายหนุ่มผู้นั้น
โกรธเกรี้ยว ต่างก็อดกระซิบกระซาบกันไม่ได้

“เด็กคนนี้ก็กล้าทำให้คุณชายหูซิงโกรธ นางช่างใจกล้า
บ้าบิ่นจริงๆ!”

“ใจกล้าบ้าบิ่นอะไรกัน นี่เรียกว่าไม่รู้จักความตาย
ต่างหาก ดูเถอะ คุณชายหูซิงเป็นใครกันแน่ ก่อนหน้านี้นคนที่
กล้าพูดจาล่วงเกินเขา จนตอนนี้ศพยังแขวนตากลมบนประตู-
เมืองอยู่เลย เด็กหญิงคนนี่ต้องตายแน่นอน!”

ผู้คนจากแผ่นดินเสวียนซางได้ยินเช่นนั้น สีหน้าก็ซีดเผือด
ลงทันที

แม้แต่ผู้ฝึกตนจากแผ่นดินเหียนหยางยังหวาดกลัว
ชัดเจนว่าสถานะและพลังบ่มเพาะของชายที่ชื่อหูซิงย่อมไม่
ธรรมดา ขณะนี้ประมุขแห่งหอตำรัดดีกาลไม่ทราบว่าจะไปอยู่ที่ใด
ต่อให้นางเป็นสุหยินประมุขก็เกรงว่าจะไม่อาจเอาชนะหูซิงได้!

ทุกคนต่างมองเซียวหลิงอวิ้นด้วยความกังวล เซียวหลิงเยเองก็รีบก้าวออกมาขวางหน้า หวังจะปกป้องนาง

แต่ก่อนที่ใครจะทันตั้งตัว เสียงใสกังวานของเซียวหลิงอวิ้นก็ดังขึ้นก่อน

“คำว่าไพร์ชั้นต่ำ...เจ้ากำลังพูดถึงตัวเจ้าเองอยู่หรือ”

ไพร์ชั้นต่ำ?!

นาง...นางกล้าพูดว่าหญิงเป็นไพร์ชั้นต่ำ!

ผู้คนรอบข้างต่างสุดลมหายใจเข้าอย่างแรงด้วยความตกตะลึง มองเซียวหลิงอวิ้นด้วยสายตาไม่เอียงเชื่อ

เด็กคนนี้ไปเอาความกล้ามาจากที่ใด ถึงได้กล้าท้าทายคุณชายหญิงเช่นนี้!

นาง...จบเห่แน่แล้ว!

ตัวหญิงเองก็มีสีหน้าเซียวคล้ำ มองเซียวหลิงอวิ้นอย่างเย็นชา

เขาเป็นถึงองค์ชายแห่งแคว้นหลูเยวี่ในแผ่นดินเหียน-
หยาง ฐานะสูงส่งเพียงใด แม้แต่ประมุขสำนักมากมายยังต้อง
ให้เกียรติเขาสามส่วน

แต่บัดนี้ กลับถูกผู้ฝึกตนต่ำต้อยจากแดนเบื้องล่างดูหมิ่น
เรียกว่าเป็นไพร่ชั้นต่ำ!

หน้าอกของหูซิงกระเพื่อมแรงจากความโกรธ ดวงตา
ของเขาฉายแววอำมหิตเย็นเยียบ รวากับจะใช้สายตาดูฉีกเซียว-
หลังอวี่นให้แหลกเป็นชิ้นๆ

แต่ในชั่วขณะถัดมา เขากลับหัวเราะออกมาอย่างโกรธจัด
เสียงหัวเราะนั้นเย็นเยียบดุจน้ำแข็ง

“ตอนนี้ ข้าให้ทางเลือกเจ้าอยู่สองทาง ทางแรก คุณเข่าลง
แล้วโขกศีรษะหนึ่งร้อยครั้ง จากนั้นตัดลิ้นและทำลายแขนขา
ของตนเองเสียแล้วข้าจะไว้ชีวิตเจ้า ทางที่สอง...ข้าจะบดเจ้า
ให้กลายเป็นเนื้อและด้วยมือตัวเอง!”

หึ!

ทุกคนที่ได้ยินทางเลือกทั้งสองนั้น ต่างหัวใจสะท้านวูบ
อย่างรุนแรง

สองทางเลือกนี้ ไม่ว่าจะเลือกทางใด สำหรับเซียวหลิง-
อวีนแล้ว ล้วนหมายถึงความตายทั้งสิ้น!

ตัดลิ้นและแขนขาทิ้ง ต่อให้มีโอสถล้ำค่าสักเพียงใด
ก็ไม่มีทางฟื้นฟูแขนขาและลิ้นให้กลับมาเป็นดังเดิมได้
นั่นเท่ากับกลายเป็นคนพิการตลอดชีวิต!

สมกับเป็นคุณชายหูซิงจริง ๆ ยังคงโหดเหี้ยมเหมือนเช่น
ในอดีต!

คุณชายหูซิงสมควรสั่งสอนเด็กหญิงผู้นี้อย่างสาสม
เสียบ้าง และถือโอกาสข่มขวัญพวกไพร่ชั้นต่ำจากแดนเบื้องล่าง
เหล่านี้ไปพร้อมกัน มิฉะนั้น คนพวกนี้คงไม่รู้ว่าคำว่าแผ่นดิน-
เหยียนหยางสีคำนี้ แท้จริงแล้วหมายถึงสิ่งใดกันแน่!

เมื่อนึกถึงก่อนหน้าที่นี่ที่สหายร่วมสำนักของพวกเขาโดนถูก
เด็กคนนี้กับเด็กอีกคนสังหารลง พวกเขาทั้งสองก็รู้สึกอัดอั้นคับแค้น
อย่างถึงที่สุด!

ทุกคนต่างมองเชียวหลิงอวี่นด้วยสายตาอาฆาต คิดว่า
ยามนี้นางคงหวาดกลัวจนตัวสั่นเทา

แต่ใครจะคาดคิดว่า สิ่งที่พวกเขาได้ยินกลับเป็นเพียง
เสียงหัวเราะเบาๆ กับประโยคที่ทำเอาพวกเขาอ้าปากค้าง
ทางแทบจะร่วงลงพื้นของเชียวหลิงอวี่น

“สองทางเลือกนี้ ข้าก็คืนให้เจ้าเช่นกัน จะเป็นหรือตาย
เจ้าเลือกเอาเองเถอะ”

บรรยากาศรอบข้างราวกับหยุดนิ่งชะงักงันในทันที
แม้แต่เสียงลมหายใจก็เหมือนจะหายไปสิ้น!

พวกเขา... ได้ยินอะไรกันแน่!

เด็กหญิงที่ไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำผู้นี้ กล้าพูดให้คุณชาย-
หูซิงเลือกว่าจะมีชีวิตอยู่หรือตาย!

นางรู้หรือไม่ว่า พลังบ่มเพาะของคุณชายหูซิงแข็งแกร่ง
เพียงใด เพียงใช้มือข้างเดียวก็สามารถอัดพวกผู้ฝึกตนจาก
แผ่นดินเหียนหยางเหล่านี้ให้ราบคาบได้แล้ว นับประสาอะไร

กับผู้ฝึกตนต่ำต้อยจากแผ่นดินเสวียนซาง คาดว่าเพียงนิ้วเดียว
ก็สามารถบิดอีกฝ่ายให้กลายเป็นโคลนได้แล้ว!

แต่บัดนี้ เด็กคนนี้ก็กลับล้าพุดจาโอหังต่อคุณชายหูซิง
ถึงเพียงนี้ คราวนี้ คุณชายหูซิงต้องโกรธเกรี้ยวอย่างถึงที่สุด
แน่นอน!

เป็นไปตามคาด หูซิงโมโหจนหน้าบิตเบี้ยว เขาคำราม
ออกมาด้วยความเดือดดาล

“นางสารเลว วันนี้คือวันตายของเจ้า!!!”

กล่าวจบ เขาพุ่งทะยานลอยขึ้นกลางอากาศ รวบรวม
พลังวิญญานสีแดงอำนุภาพรุนแรงไว้ในฝ่ามือเดียว รุนแรง
เสียดจนอากาศโดยรอบบิตเบี้ยว ผู้ชนรับรู้ได้ว่าพลังวิญญานนั้น
กำลังมากขึ้นเรื่อยๆ แม้แต่ผู้ที่ยืนอยู่ใกล้หูซิงก็ยังรู้สึกอึดอัด
จนหายใจไม่ออก

คนผู้หนึ่งจดจำวิชานั้นได้ จึงร้องออกมาด้วยความตระหนก

“สวรรคค์! นั่นมันหัตถ์ผีเพลิงวิญญาณ! เป็นสุดยอดเคล็ดวิชาของคุณชายหูซิง หากถูกโจมตีเข้า ร่างกายจะสลายเป็นเถ้าธุลีทันที!”

“เด็กคนนี้ถึงคราวตายแน่นอน นางยังยืนนิ่งไม่หนีอีก โง่เง่ายิ่งนัก!”

“นางสารเลวนี้คงถูกหัตถ์ผีเพลิงวิญญาณของคุณชายหูซิงข่มขวัญจนหวาดกลัว แข็งขาสั่นจนก้าวไม่ออกแล้วกระมัง อยากหนีก็หนีไม่ได้ ฮ่า ๆ ๆ ขำรอชมตอนที่นางสลายเป็นเถ้าธุลีแล้ว!”

เหล่าผู้ฝึกตนจากแผ่นดินเหียนหยางต่างพากันเอ่ยวาจาที่เต็มไปด้วยเจตนาร้ายอย่างไม่ปิดบัง

เซียวหลิงเย่และคนอื่น ๆ ร้อนรนจนแทบทนไม่ไหว รีบตะโกนขึ้นว่า “พี่สาว รีบหนีไปเร็วเข้า!”

“ใช่แล้ว เจ้าเมืองเซียว ท่านรีบถอยไปก่อนเถิด พวกเขาเป็นคนจากแผ่นดินเหียนหยาง พวกเราไม่อาจต่อกรได้!”

หูซิงได้ยินเช่นนั้นก็แค้นหัวเราะเย็นชา

“เจ้าคิดจะหนี? ผันไปเถอะ บังคับให้ข้าต้องใช้สุดยอดเคล็ดวิชาได้ นับว่าเจ้าได้ตายอย่างมีเกียรติแล้ว...จงตายเสียเถิด!”

สิ้นเสียงนั้น เขาสะบัดฝ่ามือออกไป พลังวิญญาณสีแดงดุจลูกไฟขนาดใหญ่กว่าร่างมนุษย์พลันพุ่งไปยังร่างของเซียว-หลิงอวินอย่างรวดเร็ว

ทุกที่ที่พลังวิญญาณพุ่งผ่าน ล้วนทำให้เหล่าผู้ฝึกตนที่อยู่ในบริเวณนั้นถูกคลื่นพลังกระแทกซัดจนกระเด็นปลิวออกไป

เซียวหลิงเย่เห็นเช่นนั้นก็ร้องตะโกนด้วยความตื่นตระหนกสุดขีด

“หนีสิ พี่สาว รีบหนีเร็วเข้า!!!”

หูซิงแสยะยิ้มอย่างโหดเหี้ยม

“ยังคิดจะหนีอีก เตรียมตัวตายแบบไร้ที่ฝังเสียเถิด!!!”

ฝูงชนล้วนพากันจ้องมองลูกไฟยักษ์ที่พุ่งเข้าหาเซียว-หลิงอวินตาไม่กะพริบ ต่างคิดว่านางคงหวาดกลัวจนก้าวเท้าไม่ออก ได้แต่ยืนตัวสั่นรอความตาย ร่างแตกสลายกลายเป็นเถ้าธุลี

พลังวิญญานสีแดงอยู่ใกล้เชียวหลังอวินอย่างยิ่งยวด
แทบจะห่อหุ้มร่างกายไว้ทั้งหมด

ทุกคนคาดว่าลูกไฟนั้นคงใกล้ได้แผดเผาร่างของเชียว-
หลังอวินแล้ว จึงรอชมภาพเชียวหลังอวินตายอย่างน่าอนาถ
ด้วยความตื่นเต้นยิ่งนัก

ทว่าเพียงชั่วพริบตา พวกเขากลับตกใจจนแข่งขา
อ่อนยวบแทบทรุดลงกับพื้น

ลูกไฟยักษ์ถูกสะท้อนกลับในบัดดล! ก่อนถลาตรงไปยัง
หูซิงอย่างรวดเร็ว!

ฝูงชนตะลึงงันจนเผลอร้องอุทานขึ้นมาพร้อมกัน

“สวรรค์! เหตุใดหัตถ์ผีเพลิงวิญญานถึงสะท้อนกลับมา
ได้!”

“คุณชายหูซิง! ระวัง!!!”

หูซิงเบิกตากว้างด้วยความหวาดกลัว มองฝ่ามือเพลิงที่
พุ่งทะยานเข้าหาตนอย่างไม่อยากเชื่อ พร้อมตะโกนเสียงดังลั่น

“เป็นไปได้ไหม! หัตถ์ผีเพลิงวิญญาณจะสะท้อนกลับมาได้
อย่างไร!”

เขาพยายามหลบอย่างสุดชีวิต ทว่าลูกไฟยักษ์กลับพุ่ง
เฉี่ยวแขนของเขาเข้า ทำให้แขนข้างนั้นสลายกลายเป็นเถ้าธุลี
ในทันที ในขณะที่ร่างของเขาถูกคลื่นพลังกระแทกจนล้มลง
กับพื้นอย่างน่าอนาถ

“อ้ากกกก! แขนของข้า! แขนของข้า!!!”

หูซิงส่งเสียงกรีดร้องอย่างเจ็บปวดแสนสาหัส

ผู้คนรอบข้างเห็นว่าแขนของเขาขาดหายไปหนึ่งข้าง
ต่างก็หวาดผวาไม่น้อย

แต่เรื่องยังไม่จบเพียงเท่านั้น จู่ๆ ก็มีคนร้องตะโกนขึ้น
ด้วยความแตกตื่น

“ลูกไฟ! ลูกไฟมันกลับมาอีกแล้ว!”

ทุกคนหันไปตามทิศทางที่ผู้ฝึกตนผู้นั้นชี้ไป ก็เห็นลูกไฟ
ที่มีขนาดเล็กลงกว่าก่อนหน้านี้เล็กน้อย พุ่งกลับเข้าหาหูซิง
อีกครั้ง

“อ้ากกก! นี่มันปีศาจอะไร ทำไมถึงตามหลอกหลอนข้า
ไม่เลิก อ้ากกก! ไปให้พ้น!”

หูซิงตกใจจนกลิ้งคลุกฝุ่นไปกับพื้นอย่างทุลักทุเล
แต่ลูกไฟก็ยังเฉี่ยวโดนแขนอีกข้างของเขา ทำให้แขนข้างนั้น
สลายหายไปในพริบตาเช่นกัน

“อ้ากกกกก!!! แขนของข้า! แขนทั้งสองของข้า!!!”

เมื่อแขนทั้งสองข้างหายไป เสียงกรี๊ดร้องของหูซิงก็ยิ่ง
แหลมสูงและโหยหวนยิ่งกว่าเดิม

เมื่อผู้ฝึกตนแห่งแผ่นดินเหียนหยางเห็นเช่นนั้น ต่าง
พากันหน้าซีดขาวด้วยความตกตะลึง

หัตถ์ผีเพลิงวิญญาณของหูซิงน่ากลัวถึงเพียงนี้เชียวหรือ!
ถึงขั้นย้อนกลับมาทำร้ายผู้ใช้เองได้เช่นนี้!

บทที่ 396 จะให้พวกเจ้าได้เห็นดี (2)

“อ้าก! ดูนั่น ลูกไฟยังไม่ดับ!!!” เสียงแหลมสูงของผู้ฝึกตนคนหนึ่งดังขึ้นอย่างตื่นตระหนก

ทุกคนต่างเห็นลูกไฟที่ขนาดเล็กลงจนเหลือเพียงขนาดเท่าศิระษะอีกหนึ่งลูก พุ่งตรงกลับเข้าหาหูซิงอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

หูซิงตกใจจนถึงขั้นตรงหว่างขาเป๋ยกขึ้นเป็นวง เขากรีตร้องอย่างแตกตื่นสุดขีด

“อย่า...อย่าเข้ามา...อย่าเข้ามา! อ้ากกกกก!”

ลูกไฟพุ่งเข้าเผาหลอมขาทั้งสองของเขาจนมอดไหม้ก่อนจะดับลงในที่สุด

หูซิง...สูญเสียแขนขาทั้งสองอย่างสิ้นเชิงแล้ว!

ผู้คนทั้งหมดในที่นั้นต่างหน้าซีดเผือด หัวใจเต้นแรงก่อนจะถอนหายใจโล่งอกอย่างเจียบๆ ที่อย่างน้อยลูกไฟก็ไม่ได้ทำอันตรายพวกเขา